



זמני שבת קודש



רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	חל אביב
19:00	18:27	17:26	
19:04	18:30	17:24	ירושלים
18:46	18:26	17:25	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

מעלת הצדקה

מה לא עושים אנשים כדי למנוע מעצמם סכנה? כמה מאמץ ומשאבים מושקעים בהארכת חיי אדם? האם יש משהו שיכול לתת חיים ואדם היה מונע אותו מעצמו? - הרי כל מה שיש לאדם יתן בעד נפשו, בעד אריכות ימיו. כל כוחות הנפש והגוף, כל האמצעים הטכנולוגיים והממוניים, כל מה שיש בעולם - נועד לתת חיים, להאריך חיים, לשפר את החיים! ואם חלילה אדם נקלע לסכנת חיים - הוא יופתע לגלות כוחות נפש אדירים ועוצמות פיזיות בלתי מוכרות, הכל כדי לשמור על חייו!

ולצד כל ההשתדלות המתחייבת לשמירה על החיים, ישנו גילוי אדיר, מוכר מאוד אך ראוי לייחד אליו תשומת לב. זהו פסוק קטן בספר משלי, ובתוכו עצת חיים יעילה ונדירה, קמיע מופלא שפשוט עובד ומאריך חיים:

'צדקה תציל ממוות!' - פשוט כך. לא אגדות, לא הבטחות, לא סיפורים. פסוק מפורש, שלוש מילים שחוקקות בשלע. יהודי שנותן צדקה זוכה לשכבת ביטחון, לביטוח חיים אמיתי!

זה לא בחינם. כי הרגע הזה בו יהודי לוקח כסף שעבד עבורו, דמים שיש בהם תרתי משמע, מטבעות שהשיג בעמל ויזע, והכסף הזה יכול לשרת אותו, להיטיב את חייו, להעניק לו איכות חיים, בית יפה, ריהוט איכותי, מזון משופר, ובכל זאת הוא מתגבר על נטייתו הטבעית להשתמש בכסף לצרכיו האישיים, ותחת זאת מעניק את הכסף הזה לזולתו ונותן צדקה -

זהו רגע דרמטי, רגע שפותר שערי שמים, רגע שמעניק חיים. זהו רגע בו הקדוש ברוך הוא אומר כביכול לאותו יהודי: 'אתה נתת מכסף שעשוי לשפר את חייך, אז אני אעניק לך חיים!' - וכשבורא עולם אומר ומבטיח, זוהי הבטחה שיש לה כיסוי, זהו ביטוח חיים, זה מה שמבטיח את ההיחלצות מכל צרה ואף מסכנת איבוד חיים רח"ל, לטובת חיים ארוכים! (הרב אשר קובלסקי)



הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

תפילה מקרבת אל ה'

עם התפילה אדם זוכה להתקרב אל השם ולהתחזק באמונה אמיתית

ממצרים לאחר שעלו מבור תחתינה, ויצאו מאפלה לאור גדול, וקיבלו התורה וחזרו להיות כאדם הראשון לפני החטא, והשיגו ובאו לדרגות עליונות נוראות ביותר, רקיעים נפתחו להם ומאותות השמים יראו. והנה ברגע אחד של נפילה באו לחטא העגל. עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריחו.

מתארת התורה: "וידבר ה' אל משה לך רד כי שיחת עמך אשר העלית מארץ מצרים: סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו... ועתה הניחה לי ויחר אפי בהם ואכלים ואעשה אותך לגוי גדול". מפרש רש"י מה זה הניחה לי? מפרש רש"י בשם המדרש עדיין לא שמענו שהתפלל משה עליהם והוא אומר הניחה לי אלא כאן פתח לו פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא יכלם - כאן לימד אותנו ה' שלמרות שזה חטא חמור, עוד המלך במסיבות נרדי נתן חיקו, יכול הוא להתפלל על הדבר!

משה רבינו נקרא רעיא מהימנא, כמה הוא מסור לכל אחד ואחד מכלל ישראל, שלא ינזק ולא ימות, אומר מרע"ה בתפילתו אח"כ וישב משה אל ה' ויאמר אנא חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלוהי זהב: ועתה אם תישא חטאתם ואם אין מחניי נא מספרך אשר כתבת: אומר משה רבינו אל תזכיר אותי בכל התורה כולה שלא יאמרו עלי שלא הייתי ראוי להתפלל לפני ה', זה כחה של תפילה. זהו משה רבינו, רעיא מהימנא, רועה נאמן, שמוסר נפשו למען עם ישראל ואומר אם לא עם ישראל מחניי נא מספרך אשר כתבת..

אין דבר שמחזיר באדם אמונה כמו תפילה, אשרי מי שמתרגל להתפלל כל הזמן ולהודות לו יתברך.
אם אדם רואה שהוא מצליח ב"ה ויש לו ישועות והצלחות, והוא לא מודה לבורא עולם, ה' הולך איתו במידה כנגד מידה, שאם הוא סבור שיש לו זכויות ולכן הוא מצליח - מנכים לו מהזכויות. אבל אם אדם יודע שהכל חסד מה' הכל ברחמי הרבים בורא עולם עושה איתו מדה כנגד מדה ולא מנכים לו מהזכויות ומודה על העבר ובוטח בה' יתברך ומתפלל ומקווה לה'.

שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

אחד הראשונים רבינו בחיי כתב בספרו 'כד הקמח' על מעלת התפילה דברים מדהימים בענין התפילה: "אלהים צבאות שמעה תפילתי האזינה אלהי יעקב סלה" פסוק זה אמרו דוד ע"ה והיה מתחנן להקב"ה שישמע תפלתו **לפי שעם התפלה יתקרב אדם לבוראו, כי הוא החזיק יסודותיה והדריך בה לכל הבריות ולימד דעת את העם אין יתנהגו בתפלה ובתחנה לפני אדון הכל.** בפרט כשרואה אדם שהוא מתפלל ונענה מתפלל ונענה בוודאי בזה הוא מתקרב אל ה' יתברך ביותר והנה דוד שריוה להקב"ה בשירות ותשבחות ריבה לפניו תפלות ותהלות מכל אשר היו לפניו וערך שלחן התפלה לכל באי עולם, אין אדם שלא מוצא עצמו בתוך התהילים, אם לא במזמור זה במזמור זה ואם לא בזה אז במזמור אחר וכיון שבא דוד באת תפלה לעולם כשיש צרה אומרים פסוקי דוד המלך פסוקי תהילים.

הגמרא אומרת: הספנים - כולם צדיקים. ולמה? כשיש סערה בים אין מי שיציל אותו יש רק כתובת אחת - הקב"ה. וכן טייסים בשמים חיים תלויים להם מנגד ותולים עיניהם אל ה', אם ציפור נכנסת ח"ו למנוע המטוס הוא עלול להתרסק, קושי בניווט מעצור בנחיתה - וכל חבלה אחרת ח"ו.

כמה גדול כח התפלה שהרי אמרו רז"ל: יפה צעקה לאדם בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין. ובמסכת ברכות: אמר חזקיהו כך מקובלני מבית אבי אבא אפי' חרב חדה מונחת לו על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים!

בכל מצב שלא תהיה תתפלל לבורא עולם תמצא אותו תכיר את ה' תחיה אותו. וכמו שאמרנו שאף מי שאינו מניח תפילין ולא שומר ת"מ, אם יתחזק תמיד ויתרגל להתפלל לבורא עולם, אח"כ יראה ניסים ונפלאות פלאי פלאות! וזה יחדיר לך את האמונה בעצמות ואז בין תרצה בין לא תרצה תחזור למוטב.

התפלה צריכה דמעה שכן אמר דוד (תהלים לט) שמעה תפילתי ה' אל דמעתי אל תחרש, וכן מצונו בתפלתו של חזקיה (מ"ב כ) ויבך חזקיה בכי גדול ואמר לו הקב"ה שמעתי את תפלתך ראיתי את דמעתי, וכן בחנה כתיב (שמואל א א) ותתפלל על ה' ובכה תבכה: תפילת חנה מתקבלת והיא מקבלת בן, איזה בן? שמואל הנביא ששקול כנגד משה ואהרן!

בפרשת השבוע מסופר על אבותינו הק' שיצאו

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשחת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203



סיפור לשבת

הרב צבי נקר



ברכת ה' היא תעשיר

סיפר הרה"ח ר' משה אהרון מושקוביץ הי"ו, על אביו הזקן מחשובי חסידי סטמאר שעביר בני ברק יצ"ו:

מנהגו היה מידי שנה בשנה לערוך נסיעה לקראת הימים הנוראים לאמריקה, לשהות בחצר הקודש בצילא דמהימנותא של רבו בעל ויואל משה מסטמאר זצוק"ל. הוא היה נוסע משבת סליחות עד לאחר ראש השנה, ובימים של עשרת ימי תשובה נטל ברכת פרידה, וחזר לקראת יום הקודש לביתו שבבני ברק.

שנה אחת חשקה נפשו להישאר בחצר הקודש שבולימאמסבורג גם ליום הקודש ולהושענא רבא ושמחת תורה ולשבת בראשית, כאשר נודע עוצם עבודת הקודש שראו אצל רבינו הקודש בימים נוראים הללו. באותה שנה הוא רכש כרטיס טיסה עם תאריך חזרה ארצה, לאחר שבת בראשית, והוא סידר את מקום אכסנייתו שבארצות הברית עד לאחר שבת בראשית.

והנה ביום צום גדליה אחר תפילת שחרית, מגיע אליו הגבאי הנאמן הרה"ח ר' יוסל אשכנזי זצ"ל, בקריאה מיידית לקודש פנימה: "דער רבי רופט דיר" [הרבי קורא לך] אמר בנחרצות.

החסיד דגן לא היה בטלן, והבין מיד שהרבי כנראה הגיש בו ברוח קודשו שברצונו להישאר השנה גם לכל ירח האיתנים בחוץ לארץ, וכאשר לא שאל ולא התייעץ בדבר עם הרבי, כנראה יתן לו כעת ברכת פרידה ויפטרנו לצאת לדרכו לשלום, ולכן לא מיהר לגשת אל הקודש פנימה, ברצותו להישאר עוד עד אחר שבת בראשית.

אך לאחר זמן מה שלא נכנס אל הרבי, יצא שוב הגבאי ר' יוסל והאיץ בו, "מדוע אינך נכנס? הרי הרבי קורא לך".

"יודע אני בדיוק מה יאמר לי הרבי", ענה החסיד, "אבל נפשי משתוקקת להישאר כאן".

אך ר' יוסל הגבאי הנאמן נתן בקולו עליו, "וכי מה כל זה קשור? הלא שמעת במו אונניך שהרבי קורא לך להיכנס בקודש פנימה, כשהרבי קורא לא עורכים שום חשבונות. עליך להתייצב מיד בפני הרבי".

בלית ברירה נכנס החדרה ונעמד בפני הרבי. תיכף כשראה אותו הרבי הושיט לו את ידו הקדושה לפרידה וברכת שלום, ואמר בלשון ברורה שאינה משתמעת לשני פנים: "פאר געזונטרהייט. זאלסט האבין א'גוט יאהר" [סע

המסמך הרפואי שבידה בו שולח אותם הפרופסור מנהל המחלקה הישר לחדר ניתוח כדי לשלוח מתוך גרונו של התינוק את החפץ התקוע שם. היא סיפרה לו בקצרה שכנראה בלע התינוק חפץ קטן בלא משים, והוא תקוע עתה בתוך צינור הוושט שבגרון, וחיינו נתונים בסכנה גדולה, והיא עמדה ממש בזה הרגע לחתום על מסמך הסכמתה לעריכת הניתוח הדחוף.

"רגע, רגע!" צעק החסיד, "עצרו את הכל, אין עכשיו שום ניתוח". הוא הוציא מיד מצקלוננו את כוסית הדבש שארזה לו הרבנית הצדקנית ברוב אהבה, ובעזרת כפית קטנה החל לטפטף אל תוך פיו של התינוק מן הדבש הקדוש.

הרופאים עם האחיות כולם נחרדו ממעשיו, וצעקו עליו: "מה אתה עושה? הרי התינוק לא מסוגל לאכול כעת כלום, זה מסוכן מאוד עבורו".

אבל החסיד באחת: "לא בחינם ביקש הרבי לתת לי מן הדבש הזה. לא בחינם טרחה הרבנית הצדקנית לארוז עבורי את השיריים הללו".

"כרגע", הכריז האיש בבטחה, "אין שום ניתוח, אין אנו חותמים על מסמך זה בשום אופן, ונוטלים את כל האחריות הכרוכה בכך על ראשנו".

האב המסור המשיך לטפטף עוד כמה טיפות של דבש לפיו של הילד, תוך שהאם הרחמנית עומדת מן הצד ושופכת דמעות כמים בספר התהילים שבידה.

לאחר שנגמר כל הדבש מן הכוסית עד הטיפה האחרונה, ביקש האב לערוך צילום נוסף בטרם יחליטו על ביצוע הניתוח הקשה והמסוכן.

והנה מה מאוד השתוממו כל רופאי המחלקה לנוכח התוצאה המדהימה, שהוכיחה בבירור בצילום שהוושט נקי לגמרי אין שם ולא כלום. התברר שלפתע ביחד עם הדבש התגלש לו גם החפץ הזר פנימה אל המעינים, וביציאה הראשונה שהוציא התינוק יצא גם הוא החוצה מעצמו.

כעבור שעה קלה היה כבר הילד בחזר בביתו בריא ושלם, בחסדי השם יתברך המאזין לקול תפילת עבדיו הצדיקים.

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'שיבת אור דוד'

"תיכף נפלו פניהם ואמרו שהיא נסעה עם אחד הילדים לבית החולים בגלל חפץ זר שבלע..."

לחיים ולשלום, שתהא לך שנה טובה].

ברם החסיד התקשה להיפרד, ואמר: "רבי, ברצוני להישאר השנה לכל הימים הנוראים, עד אחר שבת בראשית".

קם הרבי מכיסא קודשו, ניגש אל המטבח הקטן והצר שבדירתו, ושאל את הרבנית הצדקנית מחברתו בקודש ע"ה: "אפשר איז נאך געבליבען א'פעס פון דעם האניג פון ראש השנה?" [אולי נשאר משהו מן הדבש של ראש השנה].

הרבנית ענתה שניתן עוד 'לגרד' מעט דבש מן הצלוחית, 'שיריים' שנשארו מן הדבש של ראש השנה.

הרבנית הצדקנית שהבינה היטב ללב בעלה הגדול, ארזה למיודענו החסיד באריזה קפדנית בתוך כוסית קטנה את מעט הדבש 'שיריים' של ראש השנה, והעניקה אותו לחסיד בתור 'צידה לדרך'.

לאחר שקיבל האיש את ברכת קדשו של הרבי, נאלץ בלית ברירה להקדים מיד את תאריך כרטיס הטיסה, ועל פי הוראתו המפורשת של הרבי מצא את עצמו עוד באותו יום של צום גדליה על המטוס בחזרה לארץ הקודש.

הילדים ששהו בביתו שבבני ברק, התפלאו לראות פתאום את אביהם שב הביתה מאמריקה בהפתעה, הלא הוא אמור היה לחזור רק בסוף החודש. אך בטרם פצו את פיהם הקדים הוא לשאול מהם: "און אווי איז מאמי?" [והיכן היא אמא?].

תיכף נפלו פניהם ואמרו שהיא נסעה ממש לפני כמה שעות עם אחד הילדים לבית החולים 'תל השומר', בעקבות איזשהו חפץ זר שבלע התינוק בטעות.

מיד הבין היטב החסיד מדוע שלחו הרבי בדחיפות כזו לארץ הקודש. הוא עלה מיידית על מונית, והאיץ בו לנסוע במהרה הישר לתל השומר.

בהגיעו שמה נדהמה האישה לראות פתאום את בעלה נוחת היישר מויליאמסבורג במסדרונות בית החולים, אך לא היה הרבה זמן לתהיות ודיבורים, היא הראתה לפניו את

כיצד צריך לבקש מהילד לסדר את המשחקים כשקשה לו לעשות כן?

אמרו חז"ל ששפחתו של רבי יהודה הנשיא ראתה לאותו אדם שהיה מכה לבנו גדול, ואמרה שיהא אותו אדם בנידוי על שעבר משום, (ויקרא יט יד) "ולפני עור לא תתן מכשול". כמו ששינונו, ולפני עור לא תתן מכשול, במכה לבנו גדול הכתוב מדבר (מועד קטן ז.ז). וכתבו הראשונים, שהלימוד בא לרבות שאפילו באב שמכה בנו הגדול לשם חינוך מכה כזו שהבן יבוא להכות את אביו, יש בזה משום "ולפני עור וכו'". (ואותו אדם היה מנודה שלוש שנים עד שחזר בתשובה).

ועוד כתב אחד מהראשונים, שנראים הדברים שלא גדול גדול ממש, אלא הכל לפי טבעו, שיש לחשוש שיתריס כנגדו בדיבור או במעשיו, כי אפילו לא יהא בר מצוה אין ראוי להביאו לידי מכה או מקלל אביו, אלא ישתדלנו בדברים, ומשום שבדרך כלל בגדול מצוי שיקרה כן, נקט גדול.

ועוד כתב אחד מהראשונים, נאמר (ויקרא יט, ג) איש אמו ואביו תִּירָאָו. לשון רבים (שדורשים), אמו ואביו תִּירָאוּ שלא להכשיל את האיש, דהיינו (הבן), ללמד שחובה על ההורים שלא ידרשו מבניהם דברים שקשה להם לעשותם וכשילום.

ואמר רב חסדא, לעולם אל יטיל אדם אימה יתירה בתוך ביתו, שהרי פילגש בגבעה הטיל עליה בעלה אימה יתירה, והפילה כמה מרובות מישראל. אמר רב יהודה אמר רב, כל המטיל אימה יתירה בתוך ביתו, סוף הוא בא לידי שלש עבירות, גילוי עריות, שפיכות דמים (כמו פילגש בגבעה או שתברח למקום המסוכן ותפול באחת מן הפחתים), וחילול שבת (פעמים שמדלקת נר או מבשלת משחשיכה מפני אימתו והוא אינו יודע). (גיטין ו:)

אמנם מצד שני אמרו חז"ל, חוֹשֵׁף שֶׁקָטוּ שׁוֹנֵא בְּנֵי וְאֵבָיו שֶׁחָרוּ מוֹסֵר (משלי יג, כד). ללמדך, שכל המונע בנו מן המרדות, סוף יוצא לתרבות רעה ושונאהו. שכן מצינו בישמעאל שהיה לו געגועין על אברהם אביו ולא רָדָהוּ, ויצא לתרבות רעה ושנאו אברהם והציאו מביתו ריקם. כיוצא בו "ויאהב יצחק את עשו" (שם כה, כח), לפיכך יצא לתרבות רעה על שלא רָדָהוּ, והלך אף הוא אצל ישמעאל ללמוד ממנו תרבות רעה. כיוצא בו עשה דוד באדוניה, ולא רדהו ביסורין ולא גער בו, כמו שכתוב, "ולא עצבו אביו מימיו לאמר מדוע ככה עשית".

וקשה, שאם "לעולם" אל יטיל אימה יתירה בתוך ביתו כיצד הוא אומר חושך שבטו שונא בנו, הרי אם יכה בשבטו יטיל אימה בביתו, ואם יחשוך שבטו יִחָשֵׁב ששונא את בנו?

ופרשו המפרשים, שאדם צריך לנקוט כפי טבע הבן, ושתמיד יזהר האב שלא להתאכזר על בנו ולהכות אותו בכעס מכה טריה מכת אכזרי, רק בנחת ינהלנו וברחמים, ולפיכך היום עדיף שלא להכות את בנו כלל, ואפילו בנו הקטן, כי ההפסד קרוב מהתועלת, שכן היום לחוב מכיס מתוך שיפוט מהיר וכעס, והבן יעשה בדוקא, במוקדם או במאוחר.

ולכן לא יצוה את בניו לסדר את המשחקים, אלא לכתחלה ישתמש בדברי עידוד בחשיבות המעשה ("מי עושה לנו את הבית זוהר" או "כשאתם אוספים זה נותן לי חשק לתת לכם לשחק"). וכדומה שאינו לשון ציווי) ויחכה בסבלנות. ואם עשה כן כמה וכמה פעמים וראה שדבריו לא נשמעו, בטרם שעת הנסיון יעשה פעמיים הכנה שבעוד כמה דקות יגיע הזמן להרים את המשחקים (בצורה של סיפור דברים ולא בציווי), וכשמגיע הזמן יאמרה הגיע הזמן לאסוף את המשחקים (בצורה הנ"ל), וימתין במקום עד שהילד יתחיל לאסוף. (ואם גם בזה הבן לא מקשיב, יעשה שאלת חכם).

להלכה: אסור לאדם להכביד עולו על בניו ולדקדק בכבודו עמהם, שלא יביאם לידי מכשול, אלא ימחול ויעלים עיניו מהם, אף בלא ידיעתם, כדי שלא להענישם, שהאב שמחל על כבודו כבודו מחול. ויזהרו ההורים שלא ידרשו מבניהם דברים שקשה להם לעשותם וכשילום. ולכן אם האב צריך לאיזה שירות מבנו, וחושש פן לא ישמע לו, לא יאמר לו בלשון ציווי עשה לי כך וכך, אלא דרך עצה טובה. ואמנם יש לו לאב ליזהר שלא למחול על כבודו במקום שעלולים ללמוד ממנו זלזול בכבוד אב. וברור שאם לאחר שהאב מחל על כבודו, חזר בו ממחילתו, ששוב הבן חייב בכבודו. (לקוט יוסף

כבוד אב ואם עמ' תקמח)



אימוץ אישי הרב אהרן פרידמן

"אני מפרנס אותך ולכן עליו לשמוע בקולו!"

לאחר שהורים שומעים שמצד הלכה אין להם לקבוע לילד מה ללבש ויעשה, יש כאלה המנסים להיעזר בהלכה אחרת, לפיה, אינם חייבים להוציא כספים כדי לפרנס ולהלביש את הילדים הבוגרים, אחר שמגיל שש ואילך, מותר להורים לשלוח את הילדים להתפרנס בעצמם! לאור זאת, כך הם מסיקים, אם הילד מבקש ומקבל מהם לחם לאכול ובגד ללבוש, והם אף דואגים לו לשידוך ומחתנים אותו בכבוד, מעבר למה שההלכה מחייבת אותם, הרי שהוא חייב להישמע לכל מה שהם דורשים ממנו.

לא ניגרר לטיעונים כשלעצמם מצד ההלכה, כי בכל מקרה, הורים שנכנסים לנישה זו של הוויכוח עם ילדיהם, רק יפסידו. אין ספק שילדים צריכים ללמוד להתחשב ולהכיר טובה להורים שמתאמצים ודואגים לכל צורכם. אבל כמו 'כבוד' ששווה כאשר מקבלים אותו בזכות, ולא כאשר משיגים אותו באמצעות ויכוחים וכיפופי ידיים, כך גם לענייננו: אנו נהנה מהכרת הטוב והתחשבות רק אם אלה יבואו מצד הילד, ולא כשנדרוש זאת ממנו בכוח. אי אפשר להכריח להכיר טובה.

אם הילד מקבל את הדברים וסבור אף הוא שהלחם אשר הוא אוכל בבית הוריו לחם חסד הוא, וכי היושר מחייב אותו לשמוע בקולם ולעשות מה שהם רוצים, מצויין. אבל אם הילד אינו מוכן לקבל את הדברים, וזה הופך להיות מאבק כוחני, וההורה מאיים בחמת זעם שלא ישלם על בגדי הילד ולא יחתן אותו אם לא ייכנע, הרי גם אם ייכנע מחוסר ברירה, זה יהיה כלפי חוץ. בלבו פנימה השנאה תבער והכעס יעבעע, והוא רק יצפה להזדמנות לנקום. לאחר נישואיו, למשל. במצבים כאלה, כמעט תמיד יצא השכר בהפסד. בסופו של דבר ההורים לא ירוויחו כלום מכיפופי ידיים.

כל שכן כאשר מדובר בילד מרדן, שכעיקרון לא ייכנע, אין טעם לנסות לאלץ אותו לכך. ודומני שניתן לקבוע, שאם הורים מוצאים עצמם מעלים יותר מפעם אחת את הטענה שהם נותנים לו מה שהם לא חייבים מצד הדין ולכן הוא 'חייב' לשמוע בקולם - הם כבר נמצאים בעימות כוחני עם הילד, וזה לא טוב כשלעצמו.

חינוך להתחשבות מגיל צעיר:

את החינוך להתחשבות הילדים בהוריהם ולהכרת טובה צריך להנחיל בדרכי נועם ושלום, ולא באמצעות כפייה. זה אומר שכבר מינקות, אין כדאי לתמוך כל ציווי לילדים בטיעון המנצח שהם חייבים לשמוע בקולנו מצד 'מצוות כיבוד אב ואם'. זה עלול לתת להם הרגשה שלילית ודעה מעוותת, כאילו מדובר באיזו פינה שההורים דוחקים אותם לתוכה ובה ייאלצו להיכנע בעל כורחם. למעשה, גישה שכזו רק מרחיקה אותם מחיבור אמיתי למצוה זו. לפיכך במקום לדרוש הכרת הטוב 'בשם המצוה', עדיף לעשות ההפך: להקנות להם את מידת הכרת הטוב, ומתוך כך יקיימו את המצוה כראוי, כעניין של "דרך ארץ קדמה לתורה". עליהם להבין שמצד אנושיות ודרך ארץ בסיסית, חלה עליהם החובה לכבד את הכללים ולעשות מה שההורים המסורים דורשים מהם. אם אינם מבינים זאת, יש להסב את תשומת ליבם לפעולות שונות שאנו עושים מחמת הכרת הטוב ולהסביר על חובות מוסריות כלפי הזולת, כולל האחים והאחיות, ועל התחשבות והכרת הטוב כלפי ההורים או אחרים הדואגים לצורכיהם

בעזרת השם ההמשך בשבוע הבא...

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן



כללים קצרים לחיים בריאים

ידרך וקיטורי אדי מוחו יתטהרו [מנחת יהודה].

מתח ולחץ - עדויות רבות קושרות בין מצבים כמו מתח נפשי להחמרה של מחלות שונות. הלחץ והחרדה יכולים לגרום גם לכאבי אברים כגון כאבי ראש, חזה, גב. וכן לעייפות, לחץ דם, חרדה, דכאון ועוד (כל עוד האדם פורק את הלחץ ומטפל בו אל לו לדאוג, וכן אין לו לדאוג מאיבוד השפיות, כפי שמצוי אצל הנלחצים).

מאכלים המומלצים במצבי לחץ וחרדה הם: חומצה פולית: עלים ירוקים, ירקות ופירות בכל צבעי הקשת, קטניות. מגנזיום: אגוזים, קטניות וזרעים, פירות וירקות בכל צבעי הקשת.

סלניום: ירקות ופירות בכל צבעי הקשת. חשוב לשמור על משקל תקין, להתרחק מעישון ומצריכה מופרזת של אלכוהול ולהקפיד על בדיקות שגרתיות (בדיקות דם וכו').

מומלץ לנהל את היום בצורה מסודרת, לפתור 'בעיות' לאלתר (טרם הצטברותם) וכן לא לעסוק ב-'ב' עניינים במקביל.

כותב ה'מאור ושמשי', שלכל אדם יש השגחה ושמירה, וכאשר מעוות את דרכו, אותה השמירה סרה, ונפגמת מערכת החיסון שלו ונחלה. נמצא שישנו קשר הדוק בין שמירת התורה לבריאות הטבעית של האדם. שנזכה לבריאות איתנה.

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

אכילה - רוב החולאים שבאים על האדם אינם אלא או מפני מאכלים רעים, או מפני שהוא ממלא בטנו ואוכל אכילה גסה אפילו ממאכלים טובים [רמב"ם דעות ד, טו]. ברגע שתמשוך את ירך מן האכילה ותמתין מעט, תרגיש שובע ולא תצטרך לאכול עוד (שמיעי העיכול מתחילים בתהליך התסיסה).

כתב הרב וואלי ש"עיקר הרפואה מצד הגוף תלוי בדיאטה, שכשאין לה להתעסק לעכל רוב המאכל, היא יכולה לשים כל מגמתה וכל כוחותיה לנצח את החולי" כלומר - שביכולת הגוף להתגבר על רוב המחלות, אך בתנאי שאין הוא טרוד בעיכול המאכלים (מומלץ להשמיט לפחות סעודה אחת בשבוע כדי שישבות האיציטומכא מעבודתו ויתחזק כח עיכולו).

טבע - הרמב"ם כתב לחולה: "רפואתו היא שילך ויצא לטייל בגינות ופרדסים ובחופי הים (הצנועים) - וכשתתרפא נפשו, יתרפא גופו".

צחוק - בזמן צחוק משתחררים אנדורפינים שמשמשים להפחתת כאבים וממריצים את מערכת החיסון שלנו. הצחוק מאיץ תהליכי החלמה, מסלק דכאון, מפחית דלקות, חרדה, לחץ דם ומגן על בריאות הלב ועוד.

נשימות - נישום דרך החוטם במתינות עד כמה שיוכל להחזיק וישמר האוויר בקרבו כל מה שיוכל, ואחר כך ידחוף מהר דרך הפה. אם יתמיד בכך, אחר תקופה ירגיש שינוי גדול בעצמו ויקבץ כוח, דמו

"זכר למחצית השקל נותנים לשיבות ולמוסדות תורה"

פסק הלכה מספר 'חזון עובדיה פורים' של הרב עובדיה יוסף זצ"ל

"סנהג ישראל לתת 'זכר למחצית השקל' וכמו שבזמן בית המקדש מחצית השקל הייתה מכפרת כך היום שנותנים לעמלי תורה כדוגמת הכהנים בבית המקדש הם מכפרים עלינו."



הבטחת רבי חיים פלאג':

"מי שנותן זכר למחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה!"



לנתינת 'זכר למחצית השקל' עם התפילות והבקשות סרקו את הקוד:

ניתן להעביר 'זכר למחצית השקל' במספר דרכים:

באתר האינטרנט של הישיבה
בכתובת: Rabenu.com



להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון 03-570-12-12

